

Αγώνας για την Επιβίωση

Κανείς δε ζει για πάντα... Όλοι ζούμε περιμένοντας το αύριο, ώσπου να μην υπάρχει... Κι όμως, στο τέλος, οι μετάνοιες και οι επιθυμίες μας φυτρώνουν ρίζες, βαθιά μέσα στην ψυχή.

Κάθεται και συλλογίζεται ο νεαρός Νεότουρκος κοιτώντας το απέραντο Αιγαίο. Η μονάδα του βρίσκεται πιο ψηλά, πέρα από τον λόφο. Αυτός κατέβηκε για να περάσει λίγο χρόνο μακριά από τη φασαρία, γιατί έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν του άρεσε η βαβούρα. Πάντα προτιμούσε την ησυχία και τη γαλήνη - το απέραντο στρώμα της θάλασσας. Και είναι ειρωνικό - η αλήθεια είναι, αν κάποιος το άκουγε αυτό, θα του έλεγε: «Μα εσύ, Αχμέτ, είσαι στρατιώτης. Πώς γίνεται να προτιμάς την ησυχία;». Κι αν μπορούσε, ο Αχμέτ, θα του απαντούσε ότι η επιλογή του να γίνει Νεότουρκος έγινε πριν από πολλά χρόνια, όταν ακόμα υπηρετούσε την ισότητα, την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Πριν αποφασίσει να συμμετάσχει σε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα της ανθρωπότητας.

Όλα άρχισαν από την Κερασούντα, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη του Πόντου. Υπήρχαν ήδη φήμες ότι κάποιοι Έλληνες στρατιώτες εγκατέλειπαν τις θέσεις τους και τις μονάδες τους λόγω των ταγμάτων εργασίας. Έτσι δόθηκε διαταγή στη μονάδα του Αχμέτ να κινήσει κατά την Κερασούντα με σκοπό να τιμωρήσει τους Έλληνες λιποτάκτες που κατέφευγαν στα βουνά. Η μονάδα του έκαψε συνολικά δέκα χωριά στην επαρχία. Τότε ξεκίνησαν οι εφιάλτες του... Ακόμα δεν έχει σταματήσει να βλέπει στον ύπνο του τα τρομοκρατημένα πρόσωπα των Ελλήνων και ν' ακούει τις φρικτές κραυγές τους, όταν τους κατάπινε η φωτιά. Κι όμως αυτός στεκόταν ακίνητος, χωρίς να μπορεί να βοηθήσει, χωρίς να τρέξει για να σώσει τα παιδιά που έκλαιγαν από τον τρόμο.

Κι αυτό γιατί έτρεμε και ο ίδιος... Έτρεμε να αντισταθεί στις διαταγές που του δίνονταν και να υπερασπιστεί τα «πιστεύω» του, γιατί ήξερε ότι θα υπήρχαν συνέπειες χειρότερες κι από τον θάνατο. Η συμφωνία όμως δεν ήταν αυτή... Ο Αχμέτ έγινε μέρος του κινήματος των Νεότουρκων, για να συμμετάσχει στην κατάλυση της απολυταρχίας και να επαναφέρει τη δημοκρατία. Όχι για να υποφέρει από τη δειλία και τον φόβο του...

Τα πράγματα όμως έγιναν χειρότερα... Οι Έλληνες της Κερασούντας, αναγκάστηκαν να διανύσουν μια μεγάλη απόσταση προς την Άγκυρα, για να εκτοπιστούν βαθύτερα στη Μικρά Ασία. Τότε ήταν που γνώρισε το όμορφο κορίτσι που θα τον στοίχειωνε για την υπόλοιπη ζωή του. Και το ήξερε αυτό ο Αχμέτ, διότι δε θα ξεχνούσε ποτέ τα λόγια της.

Ήταν χειμώνας του 1916, όταν η μονάδα του οδηγούσε τους Έλληνες της Κερασούντας προς την Άγκυρα, διανύοντας όλη τη διαδρομή με τα πόδια. Πολλοί είχαν πεθάνει στον δρόμο και είχαν παραιτηθεί μέσα στην απέραντη έρημο. Κάποιοι είχαν μείνει πιο πίσω ακούγοντας τις φωνές των Νεότουρκων που τους έσπρωχναν, για να συνεχίσουν να περπατάνε. Έτσι έκανε και ο Αχμέτ, όταν είδε το όμορφο κορίτσι να πέφτει κάτω και να κοιτάζει το χώμα. Της είπε να σηκωθεί. Αυτή τον αγνόησε. Εκείνος τη ρώτησε γιατί δε συνεχίζει να περπατά. Αυτή τον κοίταξε και του είπε:

«Ποτέ στη ζωή μου δε φαντάστηκα ότι θα πέσω τόσο χαμηλά. Αλλά δε λυπάμαι τον εαυτό μου, γιατί έχω κάνει ό,τι μπορώ, για να ζήσω τη ζωή μου ευτυχισμένη. Λυπάμαι όμως εσένα, που κάποια στιγμή στη ζωή σου θα θυμηθείς εμάς τους Έλληνες και θα κλάψεις μαύρο δάκρυ...».

Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια. Ποτέ δε σηκώθηκε από την άμμο και άφησε τον νεαρό Νεότουρκο να συλλογίζεται για την υπόλοιπη διαδρομή. Προσπάθησε να αγνοήσει τα αμέτρητα σώματα που επέτρεψε να παραιτηθούν πιο πίσω μαζί με του κοριτσιού και να συνεχίσει την πορεία του.

Τα χρόνια όμως πέρασαν και οι πράξεις του έχουν μείνει ανεξίτηλες στην ιστορία. Βοήθησε σε εξαναγκαστικούς εξισλαμισμούς γυναικών, σε πολιορκίες χωριών και πόλεων, σε ψυχρές δολοφονίες και φυλακίσεις Ποντίων Ελλήνων. Το 1919, με την άφιξη του Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ, συμμετείχε σε σφαγές στη Σαμψούντα και σε εκτοπίσεις των Ελλήνων της περιοχής. Αναγκάστηκε να σφάζει ανθρώπους που είχαν αναζητήσει άσυλο σε εκκλησίες και να αποσπάσει παιδιά από τις οικογένειές τους, για να δοθούν για τα χαρέμια των Τούρκων. Όσο πιο φριχτά πράγματα έκανε, τόσο περισσότερο μισούσε τον εαυτό του. Αναρωτιόταν γιατί δεν είχε το κουράγιο να αντιτεθεί στις φρικαλεότητες των συνανθρώπων του και να βοηθήσει τους Έλληνες που τόσο άδικα καταδιώκονταν και βασανίζονταν. Φοβόταν όμως τον θάνατο, γιατί φυσικά ποιος κατάφερε να σωθεί, αφού πρόδωσε τον Κεμάλ Ατατούρκ;

Παρατηρώντας τη θάλασσα, σκέφτεται τον πόνο που έχει προκαλέσει. Περπατά δίπλα από το νερό και αισθάνεται το κύμα που βρέχει τα πόδια του. Στρέφει το κεφάλι του και κοιτά την απέναντι ακτή, την Ελλάδα. Αναρωτιέται αν ποτέ θα την επισκεφτεί. Θέλει να ζητήσει συγχώρεση για τα λάθη που έχει κάνει και να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του χωρίς τύψεις. Σκέφτεται τα λόγια του όμορφου κοριτσιού... Είναι πολύ αργά για να συγχωρεθεί;

Συνεχίζει να περπατά και όλο απομακρύνεται από τη μονάδα του. Στο βάθος της παραλίας αχνοφαίνεται μια μορφή. Δε σταματάει όμως να περπατά, γιατί δε φοβάται... Με κάθε βήμα αφήνει πίσω του κάθε μαύρη στιγμή, κάθε θάνατο που προκάλεσε. Τα λάθη του σβήνονται από το κύμα κι οι αμαρτίες του χάνονται στη θάλασσα. Κι όμως αυτός δεν ξεχνάει... Η μορφή στο βάθος τον πλησιάζει. Έχει τη μορφή ενός άνδρα που κρατάει κάτι στο ένα του χέρι. Τότε είναι που ο Αχμέτ ακούει έναν δυνατό, εκκωφαντικό ήχο. Τα γόνατά του πέφτουν στο έδαφος και βρέχονται από το κύμα. Ξαπλώνει το πονεμένο του κορμί στην απαλή άμμο και παρατηρεί για τελευταία φορά το Αιγαίο, απλωμένο μπροστά στα μάτια του. Αισθάνεται το κύμα να δροσίζει το μάγουλό του...

Ανασαινει και με την κάθε του αναπνοή θυμάται... Θυμάται κάθε εφιάλη, κάθε όνειρο, την ελπίδα του για συγχώρεση και τον φόβο του για τον θάνατο. Και είναι κάπως ειρωνικό, γιατί πάντα περίμενε το αύριο γνωρίζοντας ότι οι πράξεις του εξασφάλιζαν την επιβίωση. Κι όμως, τώρα που κοιτάζει τον θάνατο κατάματα, αναγνωρίζει την προσπάθειά του για επιβίωση μάταιη και αισθάνεται τις μετάνοιες να φυτρώνουν ρίζες, βαθιά μέσα στη ψυχή του. Πριν κλείσει τα μάτια του όμως και επέλθει η σιωπή, βλέπει το όμορφο κορίτσι και ακούει τα λόγια του. Γιατί όντως, τώρα που ήρθε το τέλος, θυμάται τους Έλληνες του Πόντου και κλαίει με μαύρο δάκρυ...